

בס"ד ח' תשרי ה'תשפ"ד
 הדלקת נרות - 18:19
 צאת השבת - 19:08
 רבנו תם - 19:51
שעון קיץ - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
 ע"פ "אופק תל אביב"

שנה עשרים ושלוש - עלון מס' 1175
 @ סיום צום כיפור בשעה 19:06.
 @ לא אומרים תחנון מ- יא' תשרי עד ר"ח חשוון.
 @ מפטירין בכיפור "ואמר סולו".
 @ במוצאי כיפור - "ברכת הלבנה".

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

פפטידין: "שובה ישראל"
 (הושע יד)
 מרתק - ראו בעמוד 2
 מכל מלמדיי השכלתי

האזינו - כיפור

נהנים מהעלון?
 אוהבים לקרוא בו? תומו השנה
 את פדיון הכפרות לחיזוקו.

מלעיני הפרשה:
 ← משה מעמיד את השמים והארץ עדים לפני העם.
 ← שירת האזינו.
 ← משה עולה להר נבו לראות את הארץ.
 ← "האזינו השמים"

□ "והסר מעלינו שיטן רע..."
 דבר נפלא ששמים לב אליו, השטן (היצר הרע) לא נמצא ביום הכיפורים, ולכן אומרים גם בקול רם "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ולא כמו בכל שאר השנה שאומרים זאת בלחש. ורמז לדבר: "השטן" גימטריה 364, ובשנה יש 365 ימים. יום אחד השטן לא נמצא וזה יוצא לנו 364 כמניין "השטן".

לפי שהיה משה קרוב לשמים, לפיכך אמר 'האזינו השמים' ולפי שהיה רחוק מן הארץ, לפיכך אמר 'ותשמע הארץ אמרי פי'. בא ישעיהו וסמך לדבר ואמר 'שמעו שמים והאזינו ארץ'. 'שמעו שמים' שהיה רחוק מן השמים 'והאזינו ארץ' שהיה קרוב לארץ. (סיפרי האזינו שו)
 □ "האזינו השמים"

שובה ישראל

□ חובה קדושה על כל אדם לבקש מחילה בערב יום הכפורים מאביו ומאמו, על מה שחטא ופגע בכבודם. ומכל מקום אם הבן לא עשה כן, ימחלו לו בלבם, ויאמרו בפירוש שמחלו לו על מה שחטא כנגדם. הבעל והאשה ימחלו זה לזה על כל אשר חטאו אחד כלפי השני כל השנה. וכל תלמיד שיש לו רב בעירו יבקש ממנו מחילה קודם ים הכפורים. (ילקוט יוסף)
 □ הגאון ר' אלעזר מזרנינגר היה נוסע ללובלין ל"חזוה" הקדוש. בבואו אליו היה הרבי מלובלין משמשו באיזה דבר, בשביל לקיים מצות שימוש תלמידי חכמים. פעם אחת נתן לו הרבי ספל קפה לשתות, ואחרי שתייתו נשא הרבי בעצמו את הכלי בחזרה למקומו. ושאל ר' אלעזר את הרבי, למה הוא מטריח את עצמו גם לשאת את הכלי בחזרה?
 השיב לו הרבי: "הוצאת כף ומחתה ביום הכיפורים היתה גם עבודה".

□ א"ר יהושע דסיכנין: מכאן אתה למד שיש לשמרים פה ולב ואוזן. פה מניין? דכתיב (תהלים יט) "השמים מספרים כבוד אלי". ולב מניין? דכתיב (דברים ה) "וההר בוער באש עד לב השמים". ואוזן מנין? דכתיב "האזינו". (מדרש רבה דברים)
 □ **כזשיר יעיר קנז ע"ל גזליו ירחף**
 דימיו הקב"ה כאב רחום "על גזוליו ירחף, יפרוש כנפיו יקחהו, ישאעה על אברתו" (דב' לב). נשר אינו מאמין בהן, מפני עופות אחרים שרודפין אותן. מה הוא עושה? משימן על כנפיו, אומר: מוטב יכנס החץ בי ולא בבני. (מדרש תנחומא)
 □ **"יערף כמטר לקחי תול כטל אמרה"**
 כשם שאין רואים את הטובה שמביא הגשם על הדשאים והאילנות תכף ומיד, אלא רק לאחר זמן, כך גם דברי תורה, רישומם ניכר בלב השומעים והשפעתם מורגשת רק לאחר זמן. (רבי שמחה בונים מפשיסחה)

דרשו ה' בהימצאו

אימתי הוא מצוי? בזמן שישראל עושים תשובה - מצוי להם, שנאמר (דברים כז, כט): "וביקשתם משם את ה' אלוקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך".

□ **"שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך"** (לבי זו)
 ניתן לדרוש פסוק זה על יהודים מסוימים שהתרחקו מדרך אבותיהם. כאשר שואלים אותם בניהם שאלות ביהדות, עונים הללו: גש לסבא הבקיא בתורה, וממנו תקבל מענה על שאלותיך. **שאל אביך ויענה לך זקניך ויאמרו לך.** (מפי השמועה)

פנות הגיבים והפתגמים

לא ידע בין ימינו לשמאלו=לא מצא ידיו ורגליו= לא התמצא בעניינים, לא הבחין בין דבר לדבר.
דוגמה: פגת פחיתת ההסמכה לרפנות לא ידע התלמיד בין ימינו לשמאלו.
מקור: ויאמר ה': אתה חספת על-הסקיקון, אשר לא-עמלת בו ולא גדלתו, שפן -לילה היה ובו-לילה אבד, ואני לא אחוס על-יגוה העיר הגדולה אשר יש פה הרבה משתים-פעורה רבו אדם אשר לא-ידע בין ימינו לשמאלו ובהמה רבה [וינה ד' י?]. (ניבונכו)

□ **"בחסד ואמת יכופר עיון"** (משלי ט"ז)
 מובא ב"אמרי דניאל" שיש בפסוק שלפנינו סגולה שבה יוכל האדם להינצל מיום הדין. "חסד" הכוונה היא שהאדם יגדול חסד לאחרים יוקיר טובה וזכה הוא יקיים את הכלל הגדול בתורה "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט) וזהו אחד העמודים שעליה עומד העולם, בבחינת "עולם חסד יבנה" (תהילים פטי ג) ומשמעות החסד היא עזרה זה לזה. לכן יש בעולם עניים ועשירים הזקים וחלשים כדי ש"איש את אחיו יעזור" (ישעיהו מא ו)

הסירו ממשול מדרך עמי! העלון טעון גנייה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי" : <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הלכות יום כפורים

א. ימים אלו צריך אדם לשוב בתשובה שלמה דהיינו שיעזוב חטאו ויחליט בלבו לבל יעשהו עוד ויתנחם בחרטה גמורה על מה שעבר עד שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם. (רמב"ם פ"ב מהלכות תשובה)

ב. עבירות שבין אדם לחבירו אין יוה"כ מכפר עד שירצה את חבירו דהיינו הגוזל יחזיר את הגזילה. ואע"פ שהחזיר צריך לרצות ולפייסו עד שימחלו לו. ואסור לאדם להיות אכזרי ולא מחולל אלא צריך להיות נוח לרצות. שבמידה שאדם מודד כך מודדים לו. **אדם שמוחל לחבירו כך משמים ימחלו לו.**

ג. חובה קדושה על כל אדם לבקש מחילה בערב יוה"כ מפניו ומאיומו, על כל מה שחטא ופגע בכבודו, ומי שאינו עושה כן, נקרא חוטא. מכל מקום אם הבן לא עושה כן, ימחלו לו בלבם, ויאמרו בפייהם בפרוש שמחלו לו על כל מה שחטא כנגדם, והבעל והאשה ימחלו זה לזה על כל אשר חטאו אחד כלפי השני במשך השנה.

ד. בסעודה המפסקת יש לטבול את הפת בסוכר כשמברך המוציא, ומכל מקום נכון להביא גם מלח.

ה. אם זה שחטא כנגדו אינו מתפייס בראשונה למחול לו, יחזור וילך פעם שניה ושלישית ובכל פעם יקח עמו ג' אנשים. ואם אינו מתפייס בג' פעמים אינו זקוק לו. אבל אם הוא רבו, אפילו אינו רבו מובהק, אלא ששמע ממנו דברי תורה, צריך ללכת אצלו אפילו אף פעמים עד שיתפייס.

ו. טוב ונכון שהחזן יכריז בליל יוה"כ בבית הכנסת קודם כל נדרי רבותי **"תמחלו זה לזה"**, והקהל עונים **"מחלנו"**.

ז. יש לפרוס מפה על השולחן כמו בשבת משום שיוה"כ נקרא "שבת שבתון" ונותנים עליה ספרים, ויש **"לכצוץ"** מהספרים דהיינו **ללמוד בהם ביוה"כ**.

ח. ביוה"כ אומרים "ברוך, שם כבוד מלכותו לעולם ועד", בקול רם. וצריך להפסיק בן תיבת **"ברוך"**, לתיבות **"שם כבוד מלכותו"**.

ט. מצוה לברך על ריח טוב של מיני בשמים ביום הכיפורים כדי להשלים מאה ברכות. ויכול לברך עליהם כמה פעמים ביום לאחר שיהיה לו היסח הדעת.

י. אדם שקם בבוקר משנתו נוטל ידיו ג' פעמים ומברך על נטילת ידים ונטילה זו, עד סוף קשרי אצבעותיו. וכן כשנכנס לבית הכסא יטול עד סוף קשרי אצבעותיו. אבל כהנים העולים לדוכן יטלו ידיהם נטילה גמורה עד סוף פרק הזרוע.

יא. קטן פחות מגיל תשע אינו מתענה כלל אף תענית שעות וקטן מגיל תשע ומעלה מתענה תענית שעות כגון אם רגיל לאכול בשעה שמונה בבוקר מאכילים אותו בשעה תשע או עשר. וצריכים ההורים לשים לב לזה שלא יכנס לידי סכנה. ונער שהשלים י"ב שנה או נערה שהשלימה י"א שנה יתענו עד חצות היום ולא יותר.

יב. בתפילת המנחה מתעטפים בציצית ומברכים עליה.

יג. זמן תפילת נעילה הוא חצי שעה קודם שקיעה באופן שהש"צ יסיים את החרזה החזרה סמוך לשקיעה כדי שישפיק לסיים את ברכת הכהנים לפני השקיעה. ובדיעבד אם לא הספיק הש"צ להגיע לברכת כהנים עד ששקעה החמה מותר לכהנים לישא כפיהם בתוך בין השמשות תוך י"ג דקות וחצי.

יד. בהבדלה במוצאי יוה"כ מברכים על הכוס ואין מברכים "בורא מאורי האש" אלא על נר ששבת דהיינו שהיה דולק מערב יוה"כ עד מוצאי יוה"כ ואין מברכים על הבשמים אף בשנה שחל יוה"כ בשבת. וטוב שיביאו בשמים לאחר ההבדלה ויברך עליהם.

מכל מלמד השכלתי

המישה עינויים ביום הכיפורים
יום הכיפורים אסור בכל הנאה ותענוג. חכמינו מנו חמישה עינויים: עינוי מאכילה, ומשתיה, ומסיכת הגוף או רחיצה, עינוי מנעילת סנדל וכל נעל של עור, ופרישה מן האשה.

חמישה עינויים הם כנגד:

- א. חמשה חומשי תורה, כדי לקבלם עליו ואת המצוות הכתובות בהם, ללא מְסָקִים של הנאות הגוף.
- ב. חמשה חושים שבאדם שהאדם מקיים בהם מצוות או חלילה עבירות.
- ג. חמש פעמים "נפשי" שכתוב בפרשת יוה"כ.
- ד. חמש טבילות שטבל כהן גדול ביום הכיפורים.
- ה. חמש תפילות של היום: ערבית, שחרית, מוסף, מנחה ונעילה.

בגדי לבן:

נוהגים ללבוש בגדי לבן, דוגמת מלאכי השרת. המנהג בתפוצות ישראל להתפלל בטלית בליל יום הכיפורים. מתעטפים מבעוד יום כדי לברך על העטיפה. משום שאין מברכים על העטיפה בלילה, שאין מצוות ציצית נוהגת בלילה.

כ"ג דרי:

פוחחים ארון הקודש, ומוציאים ספרי תורה, מניחים על התיבה. אומרים את הנוסח שלש פעמים, כדרך שהחכם מתיר את הנדר.

נהגו לומר 'כל נדרי' עם כניסת יום הכיפורים, משום שיום זה הוא יום תשובה, סליחה ומחילה וצריך האדם להיטהר מעוונותיו ביום זה, ואם נדר, חייב לקיים את הנדר, ואין יום הכיפורים מכפר או פוטר אותו מן הנדר. ואם נדר ושכח לקיים - אין לו כפרה, אלא, התרת הנדר.

וחששו ביותר לעוון נדרים, שהוא חמור מאוד ועונשו מרובה. שהחמירה התורה בחטאים בדיבור, יותר מחטאים במעשה.

"יברכך ה' וישמריך"

מנהג בכל עדות ישראל שהאב מברך את צאצאיו בברכת "יברכך ה' וישמריך...", **בכל ליל שבת ובפרט בליל יום כיפור**, קודם צאתו לביה"כ. הנימוק שבימות השבוע לעיתים ההורים מקללים את בניהם מרוב כעס, ובשבת, בעת שמחה, מבטלים הם את הקללות ע"י הברכות. שעה זו, כשלא ניתנת לשטן הרשות לקטרג, היא שעת הכושר. רבים נוהגים כיעקב בעת ברכתו למנשה ולאפרים, **להניח את ידיהם על ראש הבנים**.

הפטרית יינה: רד"ק שואל מדוע נבואת יונה נאמרה בלשון הקודש והלא נאמרה על גינויה שהיתה מאומות העולם? ותשובתו: לתת מוסר לעם ישראל שיש תשובה בעולם לגויים, וקל וחומר לישראל. יונה לא רוצה שיחזרו בתשובה. יונה בורח לחוף לארץ כי שם אין נבואה, ולא בורח מה' "כי מלא כל הארץ כבודו". בסוף הספר מסיים יונה "כי נִדְעָתִי כי אתה אֵל חַנוּן וְרַחוּם אֶרְךָ אַפַּיִם וְרַב חַסֵּד וְנָחֵם עַל הַרְעָה" בתפילה ובאמונה ש"ה' אל רחום וחנון" ויחתום אותנו לחיים טובים ולשלום.

ה"תכשיט"

ככל שעושים יותר חסד כך זוכים ליותר חסד שמיימי. ככל שאנו מרחמים על הזולת ומסייעים לו כך מרחמים עלינו מן השמים ומסייעים לנו. ככל שאנו מיטיבים עם הזולת כך זוכים אנחנו לראות עין בעין כי ה' יתברך מיטיב עימנו, המעשה הבא החל לפני שנים, והסתיים בשנה האחרונה. זוג צעיר, הבעל אברך והאישה משמשת כסייעת בגן ילדים. חיו את חייהם בטוב ובענימים, אגורים כל אגורה כדי להתקיים. ילדיהם המתוקים מילאו את הבית באור חיובי ושמח. הכל היה נראה הרוד ונחמד, אך דבר אחד העיב על שמחתה ואושרה של הרעייה המסורה. בשבתות וחגים, כשהיו מתארחים בבית חמיה וחמותה – הורי בעלה, גיסותיה היו באות גם הן ושם החלה כמין תחרות סמויה – למי התכשיטים היפים והיקרים יותר, ואלו בעלות הממון של השתרה לא בחלו בשום אמצעים להראות ולהפגין את טבעות היהלום ואת השרשראות הסגוניות שקנו בעליהן. בתחילה היו אלו רק רוממות על אוצרותיהן, אך במשך השנים הפך הדבר לנושא שיחה רגיש, כשהרגישות הגבוהה ביותר – הייתה מנת חלקה של בעלת סיפורנו. כמעט בכל מוצאי שבת כזו הייתה שופכת את מר לבה בפני בעלה. בעלה היה מרגיעה, באומרו שהיא ה"תכשיט" היקר ביותר עלי אדמות, ושום טבעת יהלום לא תגיע ולו במקצת לתכונותיה ולמידותיה הנעלות. הדברים נאמרו ברוח מפוּיֶּסֶת, והאישה התנחמה, עד... לשבת הבאה. מוצאי שבת קודש. הילדים נמו בשלוה במיטותיהם. הבעל שומע קול בכי חרישי שחדר לאוזנו הרגישה. הוא ניגש לחדרו. אשתו וישי על המיטה, מליטה את פניה בין שתי כפות ידיה, ומייתפחת. כשראתה את דממותו של בעלה בפתח, מחתה את דמעוניה והרכינה ראשה. בעלה עמד כמסומר למקומו. אולי היא לא חשה בטוב? יתכן שדבר סתר נלחש על אוזנה מבלי ידיעתי? לכן פנה אליה וביקש לדעת על מה ולמה עיניה טרוטות.

"אני רוצה טבעת כמו לכל האיגויות", אמרה, בין פרץ בכי למשנהו. "כואב לי לראות את כולן מתפארות ושמחות בתכשיטיהן, ואני יושבת בדי".

"אל תדאגי. בשבוע הקרוב אני אדאג לך שתהיי חלק בלתי נפרד מהחגיגה". הוא ניצל את שעת הכושר ונשא תפילה חרישית לבורא עולם, שיתווה לו את הדרך לשמח את לבה של אשתו המסורה.

ביום ראשון כשהגיע ל"שמע קולנו", התחנן לבורא שיעזור לו ויתן לו עצה שתעלה חיוך על שפתיה. תפילתו נענתה עוד באותו היום. לאחר תפילת מנחה, הגיע לחנות התכשיטים מסוימת, שבעליה היה אדם רשם ומוקיר תלמידי חכמים. הוא סיפר לו על רצונו לרכוש טבעת יהלום מרשימה ועל תחנוניה של רעייתו, אך הכסף ממנו יהלאה. בעל החנות שמע את בקשתו, ויעץ לו "אני יכול להכין לך טבעת יפהייה במחיר של 800 ש"ח, עם יהלום נדיר המשובץ בח". אך כאן קרץ המוכר בעינו ואמר "אולם האבן איננה אמיתית, ושוויה הוא פרוטות... אך אל דאגה, איש לא יבחין בכך, אלא אם כן צורך מומחה כמוני. מה דעתך?". הבעל חכך בדעתו רגעים ספורים, ונתן את אישורו. הוא לוהה מכמה ידידים את הכסף המבוקש, והבטיח לפרועו בחודשים הקרובים.

ביום שלישי היום, פעמיים כי טוב", אמר הבעל לאשתו בחיוך מסתורי, "ברצוני להעניק לך דבר מה שכולי תקווה ואמונה שישמח אותך". האישה לא ירדה עדיין לסוף דעתו, והוא המשיך: "זה משהו שרצית הרבה זמן". הרעייה פתחה את עיניה בתדהמה, כשהבעל שלף את טבעת היהלום המרשימה והנאה כל כך. "הי יברך אותך בכל הברכות הכתובות בתורה", בירכה אותו בהתרגשות. "כמו ששימחת אותי – ה' ישמח אותך". בשבתות הבאות, היא הייתה נינוחה ורגועה. גיסותיה הביעו התפעלות מהיהלום המשובץ

ובחנו מול האור את היהלום המשובץ ברוב תפארת. הימים חלפו. הילדים גברו, והבנות הגיעו לפרקן. מהיכן יהיה לנו כסף להשיא אותן? לאחר שנדברו ביניהם הבעל ואשתו, הגיעה האישה (לבדה, כמוכן) למסקנה, שהיא תמכור את הטבעת עם ה"יהלום" הנדיר... "והכסף ודאי יעזור לנו להשיא את בנותינו" אמרה האישה.

המבוכה בפני בעלה הייתה רבה. הוא ניסה את כוחו בעצות שונות, והעלה חרס בידו. האישה דבקה במטרתה למכור את הטבעת. "אעשה הכל למען בנותי", אמרה. כמה בבוקר, ארגנה את הילדים, ויצאה עם טבעתה לכיוון מרכז הקניות. חברותיה לעבודה הדריכוה לפנות לחנות תכשיטים שבעליה אדם שנאמן על סחורתו. "הוא ייתן לך את שוויה האמיתי של הטבעת הנדירה, אל דאגה", הבטיחו לה. בעל החנות הביט בטבעת מכל הכיוונים. לא חלפו שניות רבות עד שהבחין בזיוף המקצועי של היהלום.

"מינן לך טבעת זו, ומדוע הנך רוצה למכרה?", תמה המוכר-הצורך, והיא סיפרה לתומה את כל קורות הטבעת, וכיצד עומדת היא בפני זיווגי ילדיה בשעה טובה ומוצלחת, כשהאפשרות היחידה שבידה היא למכור את הטבעת. המוכר הנהן בהבנה, ואמר: "אני יכול לתת לך סכום מסוים, אולם דעי לך – במרחק של כמה רחובות מכאן נמצאת חנות של אחי. הוא מבין הרבה יותר ממני ביהלומים. לכי אליו, וה' יהיה בעוזך", כך אמר, ושלח אותה לדרכה. גיבורת הסיפור שמה פעמיה לכתובת אותה נתן הצורך ההוא. בינתיים, התקשר הוא אל אחיו ואמר: "בידך לעזור לאשה הזו, שמוסרת נפש מידי יום להאביל את ילדיה, ובעלה אברך השוך על תלמודו יומם ולילה". האח הבין שבאה לידי מצווה שלא ניתן להמציאה. הוא נמר אומר בלבו לעשות ככל שביכולתו לתמוך בה.

דקות ספורות לאחר מכן, נכנסת האישה לחנות המדוברת, ומוציאה את הטבעת. "אחיך שלח אותי, שתראה את הטבעת, ותחווה את דעתך...". המוכר לקח את המיקרוסקופ המיוחד, והביט בטבעת במשך דקות ארוכות. לאחר מכן הרים את עיניו בארשת חשיבות, ואמר: "דעי לך, שבידך אוצר נדיר שאין לי מושג איך הגיע אלייך. שוויו הוא 30 אלף דולר. במקרה, יש לי הסכום הזה כאן עמדי בחנות. אם תסכימי, נסגור את העסקה כרגע ועכשיו".

האישה פקחה עיניה בהתרגשות, ובקול רועד שאלה, "כמה?!?!". "30 אלף דולר", ענה הצורך. קולה נדם. היא הנהנה בראשה לאות "הן", מסרה את הטבעת וקיבלה את הסכום כולו לידיה הרוטטות. "תודה לך. תודה", אמרה וחזרה לביתה, מחכה לרגע שבעלה יחזור מהכולל ויראה במו עיניו את הסכום שאיתו ניתן לחתן יותר מבת אחת... הבעל הגיע, מחכה שעל ראשו יוטחו גערות התסכול מאשתו, וביותר, את הבושות שחווה. והנה, פניה קורנות מאושר. בלי אומר ומילים הגישה לידו את חבילת השטרות. "תספור בעצמך", אמרה, והביטה מהצד בבעלה ההמום. 20 דקות ספר וספר וספר. "30 אלף דולר... מינין לך כל זה? מה? מי? כמה? למה?". עשרות שאלות צצו במוחו. לאחר שעה-שעלה, כשכבר דיבר עם הצורך שקנה את הטבעת, הבין ה-כ-ל.

בורא עולם חפץ בתפילותיה של רעייתו, שבקעה רקיעים בדמעוניה, והביאה את האושר לביתם. כן, בורא עולם לא נשאר חייב לאף אחד. חודשיים לאחר אותו המעשה, הגיע לחנותו של הצורך אדם בעל חליפה מחוייטת, וכולו אומר הוד והודר. "שמע", אומר הוא לצורך. "ביררתי עליך רבות, והבנתי, שמדובר באדם ישר. ברצוני לסגור איתך עסקה שתניב לך רווחים גדולים. "אני מנהל מפעל גדול בארצות הברית, ובו כ- 200 עובדים. לאחר חצי יובל, אני מעוניין לנפק את עובדיי בתכשיט זהב משובץ ביהלום - ובחירתי בך". 350 אלף דולר.... זהו הסכום של הרווח בו זכה מיודעתי. יש אנשים שהממון מעביר אותם על דעתם, ויש כאלו שבזכות דעתם מעבירים הלאה את ממונם.

